

Siemianowice Śląskie, dnia 18.01.2021 r.
FP.3120.2.41.2020

Adresat:
(treść podlegająca anonimizacji)

PISEMNA INTERPRETACJA PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Prezydent Miasta Siemianowice Śląskie działając na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w związku z art. 14c i art. 14k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 z późn. zm.) oraz art. 1 ust.1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1546) w związku z wnioskiem z dnia 22.10.2020 r. (wpływ do tut. Urzędu 28.10.2020 r.) (treść podlegająca anonimizacji) o udzielenie pisemnej interpretacji przepisów prawa podatkowego

postanawia

uznać stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku za prawidłowe, zgodnie z którym złożenie komornikowi dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa nie podlega obowiązkowi zapłaty opłaty skarbowej.

uzasadnienie

W dniu 28.10.2020 r. do tutejszego Organu wpłynął (treść podlegająca anonimizacji) , o wydanie interpretacji indywidualnej w zakresie ustalenia:

- "Czy Wnioskodawca jako pełnomocnik Klienta zobowiązany jest do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi?".

Wnioskodawca przedstawił stan faktyczny, z którego wynika, iż jest osobą fizyczną – radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako: klient) w sprawach związanych z windykacją przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi oraz na etapie postępowania egzekucyjnego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez wnioskodawcę jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. W przypadku gdy właściwy sąd wyda nakaz zapłaty bądź wyrok (opatrzonego klauzulą wykonalności na rzecz Klienta) wnioskodawca występuje do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji wnioskodawca przedkłada komornikowi pełnomocnictwo udzielone mu przez Klienta

do reprezentowania w sprawie.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym podlega opłacie skarbowej.

Wnioskodawca powziął wątpliwości co do obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej z tytułu pełnomocnictwa składanego komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym, w związku z czym występuje z wnioskiem o interpretację. Przedstawiając swoje stanowisko, Wnioskodawca wskazał, iż Pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu Wnioskodawca wskazał na zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, powołując art. 1 ustawy o opłacie skarbowej, zgodnie z którym opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii:

1. w sprawie z zakresu administracji publicznej lub
2. w postępowaniu sądowym.

Wnioskodawca powołuje się również na art. 6 ust. 1 pkt 4 tej samej ustawy, który określa moment powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. W myśl powołanego przepisu, obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa:

1. w organie administracji publicznej,
2. w sądzie,
3. podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy, tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem zadań z zakresu administracji publicznej.

W ocenie Wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, iż postępowanie egzekucyjne, w ramach którego Wnioskodawca złożył pełnomocnictwo, nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej. Wnioskodawca uzasadnia swoje stanowisko powołując następujące argumenty:

1. Brak możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

Postępowanie z zakresu administracji publicznej, jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji Kodeksu postępowania cywilnego. Wnioskodawca powołał wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SAG/G 192/08, gdzie stwierdzono jednoznacznie, iż z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej. Stąd też za zasadny należy uznać wniosek, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej.

W art. 5 § 2 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego ustawodawca określił katalog podmiotów, które są uprawnione do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespólonej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Wnioskodawca podnosi, iż "nie sposób uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w przywołanym przepisie".

Wobec powyższego, na gruncie ustawy o opłacie skarbowej brak jest podstaw, aby uznać, że komornik jest organem administracji publicznej bądź też podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Tym samym, złożenie komornikowi pełnomocnictwa w postępowaniu egzekucyjnym nie stanowi złożenia go "w sprawie z zakresu administracji publicznej", które to złożenie podlega opłacie skarbowej zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej.

2. Brak możliwości uznania komornika za sąd, a prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego za postępowanie sądowe.

Wnioskodawca powołał we wniosku zapis art. 2 ust. 1 ustawy o komornikach z 2018 r. oraz ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1309 z późn. zm.) zgodnie z którym **komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym.**

Podobnie na utożsamianie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem nie pozwala ustawa o opłacie skarbowej. W tym zakresie jednoznaczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, który rozstrzygając kwestię statusu komornika w kontekście tej ustawy, w wyroku z dnia 8 lutego 2017 r. (sygn. I SA/O1 927/16) wskazał, iż z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. Komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. We wskazanym wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. SK 21/11 uznano, iż komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów Ustawy o opłacie skarbowej.

Wnioskodawca powołuje szereg wyroków sądowych, m.in. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z dnia 26 maja 2017 r. sygn. I SA Lu/1052/16, wskazując, iż użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie "złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym" nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją.

Ponad przytoczoną powyżej argumentację, wnioskodawca pragnie wskazać na utrwaloną linię interpretacyjną, o której mowa w art. 14n § 5 ustawy Ordynacja podatkowa, dotyczącą problematyki obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonego komornikowi

sądowemu, która była przedmiotem szeregu interpretacji indywidualnych. I tak, tytułem przykładu Wnioskodawca, wskazuje na interpretacje indywidualne wydane przez:

1. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 21.11.2019 r. sygn. COP-13.310.10.2019.GWA z dnia 28.10.2019 r., z dnia 28.10.2019 r. sygn. COP-13.310.1.2019.GWA, z dnia 03 października 2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.42.2018.BPO, z dnia 27 lutego 2018 r. sygn. PE-10-OP.3130.30.91.2017.BPO, z dnia 4 marca 2016 r. sygn. PE-OP.3130.15.2016.BPO;
2. Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26 lipca 2016 r. sygn. PD-03-1.3130.8.1.2016.GK z dnia 14 grudnia 2015 r. sygn. PD-01.3130.8.2.2015.GK;
3. Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 8 października 2019 r. sygn. WPiOL-11.310.3.2019.EJ, WPiOL-11.310.1.2019.EJ, WpiOL-11.310.2.2019.EJ; z dnia 25 lipca 2016 r. sygn. WpiOL-II.310.1.2016.LR;
4. Prezydenta Miasta Katowice z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. PO-III.310.28.2016.BT; z dnia 2 stycznia 2020 r. sygn. EO-III.310.33.2019.BT;
5. Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10 sierpnia 2016 r. sygn. DFP-Fn-XI.310.2.2016;
6. Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. WPO-KP.310.9.2016.KD;
7. Prezydenta Miasta Torunia z dnia 22 listopada 2019 r. sygn. WpiW.310.17.2019.WS;
8. Burmistrz Grodziska Mazowieckiego z dnia 25 sierpnia 2016 r. sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET.

które potwierdzają stanowisko prezentowane przez Wnioskodawcę, że pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Wnioskodawca, choć nie ma wątpliwości co do stawianej we wniosku tezy, iż komornik nie został objęty podmiotowo zakresem Ustawy o opłacie skarbowej, z ostrożności procesowej wskazuje na ogólną zasadę prawa podatkowego *in dubio pro tributario*, która w myśl art. 2A Ordynacji podatkowej oznacza, że nie dające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Realizacja tej zasady ma na celu zwiększenie ochrony podatnika, tak aby nie ponosił on negatywnych konsekwencji związanych z funkcjonowaniem wadliwych (również z uwagi na ich nieczytelność lub niespójność) przepisów prawa.

Podsumowując, zarówno wykładnia przepisów Ustawy o opłacie skarbowej, jak i dotychczasowy dorobek orzeczniczy sądów administracyjnych oraz organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych, w ocenie Wnioskodawcy w sposób jednoznaczny potwierdza tezę, iż w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, nawet w przypadku gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie, pełnomocnictwo takie nie podlega opłacie, o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

Mając na względzie powyższe, Wnioskodawca wnosi o potwierdzenie swojego stanowiska.

W świetle obowiązującego stanu prawnego, stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej przedstawionego zdarzenia przyszłego jest prawidłowe.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. U.

z 2020 r. poz. 1546) opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii — w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 121) komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Nie jest sądem wykonującym czynności egzekucyjne. Tak więc postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika nie jest postępowaniem sądowym ani administracyjnym. Oznacza to, że w postępowaniu egzekucyjnym prowadzonym przez komornika sądowego, przepis art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej nie ma zastosowania. Dotyczy on bowiem wyłącznie postępowania sądowo-egzekucyjnego, które należy do właściwości sądu, a nie komornika sądowego.

Jak wspomniano już powyżej, opłacie skarbowej podlega między innymi złożenie dokumentu pełnomocnictwa w organie administracji publicznej. Definicja "organu administracji publicznej" została zawarta w ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 256). Zgodnie z art. 5 § 2 pkt 3 tej ustawy, przez pojęcie "organ administracji publicznej" należy rozumieć ministrów, centralne organy administracji rządowej, wojewodów, działające w ich lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespalonej), organy samorządu terytorialnego oraz organy i podmioty wymienione w art. 1 pkt 2 (tj. inne organy państwowe oraz inne podmioty, powołane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do rozstrzygania indywidualnych spraw w drodze decyzji administracyjnych lub załatwianych milcząco).

Z powyższego wynika, iż pojęcie "organ administracji publicznej" nie jest tożsame z pojęciem "organ władzy publicznej", o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych. Dokonując oceny statusu komornika, organ podatkowy oparł się na obowiązujących przepisach ustawy z dnia 22.03.2018 r. o komornikach sądowych. Status komornika wyznacza art. 2 ust 1 **komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym**, oraz art. 3 ust. 1 **komornik jest organem władzy publicznej w zakresie wykonywania czynności w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym**.

Termin organu władzy publicznej prezentuje Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 04.12.2001 r. sygn. SK 18/00. *Pojęcie władzy publicznej w rozumieniu art. 77 ust. 1 Konstytucji RP obejmuje wszystkie władze w sensie konstytucyjnym - ustawodawczą, wykonawczą i sędziowską. Należy podkreślić, że pojęcia organu państwa oraz organu władzy publicznej nie są tożsame. W pojęciu władzy publicznej mieszczą się bowiem także inne instytucje niż państwowe lub samorządowe, o ile wykonują funkcje władzy publicznej w wyniku powierzenia czy przekazania im tych funkcji przez organ władzy państwowej lub samorządowej. Wykonywanie władzy publicznej dotyczy wszelkich form działalności państwa, samorządu terytorialnego i innych publicznych, które obejmują bardzo zróżnicowane formy aktywności.*

Komornik otrzymał ustawowy status organu władzy publicznej, jednak nie oznacza to, że nabył uprawnienia organu władzy administracyjnej bądź sądu. Wobec powyższego, postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komornika nie jest postępowaniem sądowym ani administracyjnym. Komornik pozostaje organem władzy publicznej w postępowaniu egzekucyjnym i zabezpieczającym. Komornik jako organ władzy publicznej nie należy więc do żadnej z kategorii podmiotów wymienionych w art. 6 ust. 1 pkt. 4 ustawy o Opłacie skarbowej.

Brak możliwości zakwalifikowania komornika jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu

administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej potwierdza również interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. (sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19) w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołując się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że (...) *komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody*".

Z kolei w myśl art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje: od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii - z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2. Przedmiotowy przepis wskazuje, iż obowiązek zapłaty opłaty skarbowej jest ograniczony do przypadków złożenia pełnomocnictwa w sądzie, organie administracji publicznej lub innym organie niż organ administracji rządowej lub samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej. Z uwagi na fakt, iż komornik sądowy nie należy do żadnej z kategorii podmiotów wymienionych we wskazanym przepisie, złożenie pełnomocnictwa komornikowi sądowemu nie będzie podlegało opłacie. Zgodnie z wyrokiem WSA w Lublinie z dnia 26.05.2016 r. sygn. akt I SA/Lu 1052/16 "Egzekucja sądowa prowadzona przez komornika sądowego nie jest "postępowaniem sądowym" w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 2006 r. o opłacie skarbowej, a złożenie komornikowi sądowemu w związku z prowadzoną przez niego egzekucją dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) nie powoduje powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z 2006 r. o opłacie skarbowej".

Tym samym, z powyższego wynika jednoznacznie, że złożenie dokumentu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii powoduje obowiązek wniesienia opłaty skarbowej tylko w sprawie z zakresu administracji publicznej (a to nie jest zakres działania komornika sądowego) lub w postępowaniu sądowym (zgodnie z ugruntowaną linią orzecznictwa działania komornika nie są częścią postępowania sądowego).

Mając na względzie przedstawiony stan faktyczny oraz zaprezentowane przez Wnioskodawcę własne stanowisko w sprawie, podstawową kwestią, w ocenie tutejszego Organu, było przeanalizowanie obowiązujących przepisów prawa w zakresie problematyki zawartej we wniosku.

Biorąc pod uwagę powyższe, tutejszy Organ postanawia jak w sentencji.

POUCZENIE

Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego

interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

Na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego Stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2 – za pośrednictwem Prezydenta Miasta Siemianowice Śląskie - w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia interpretacji (art. 53 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - Dz.U. z 2019 r. poz. 2325).

Niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.